

A BLOOD AND ASH – VÉR ÉS HAMU-SOROZAT
BESTSELLERSZERZŐJÉTŐL!

RAGE AND RUIN

düh és enyészet

AZ
ELŐHÍRNÖK-TRILÓGIA
2.

finep
selection

JENNIFER L. ARMENTROUT

JENNIFER L. ARMENTROUT

RAGE
AND
düh és enyészet
RUIN

AZ
ELŐHÍRNÖK-TRILÓGIA
2.

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

*Lokinak, aki mellettem volt, amikor a Düh és enyészetet írtam,
és Apollónak, aki most van velem,
miközben ugyanezt a könyvet szerkesztem.*

Hiányzol!

Szeretlek!

1

PISLOGVA NYITOTTAM KI FÁJÓ, duzzadt szememet, és a tekintetem egyenesen egy kísértet sápadt, áttetsző arcára vetült.

Ijedten ültem fel. Sötét hajtincsek hullottak az arcomba.

– Töpszli! – A mellkasomra szorítottam a tenyeremet, szegény szívem acéldobként lüktetett. – Mit keresel itt?

A kísértet, aki mondhatni, a szobatársam volt az elmúlt egy évtizedben, és most néhány centivel az ágy felett lebegett, rám vigyorgott. Oldalvást feküdt, fejét a tenyerébe támasztotta.

– Csak megnéztem, élsz-e még.

– Jézusom! – Szaggatottan kifújtam a levegőt, kezem a puha, galambszürke paplanra hanyatlott. – Ezerszer megkértelek, hogy akadj le rólam!

– Érdekes, még mindig azt hiszed, hogy hallgatok rád.

Töpszlinek igaza volt.

Mereven elutasította a szabályaimat, holott mindössze kettő volt belőlük:

Kopogj, mielőtt belépsz a szobába!

Ne nézz, miközben alszom!

Szerintem egyikben sincs semmi különös.

Töpszli úgy nézett ki, mint a halála éjszakáján, a 80-as években. Whitesnake-koncertpóloja teljesen korhű volt, akárcsak fekete farmerje és piros Chuck Taylor tornacsukája. A tizenhetedik születésnapján, valami agyament okból kifolyólag, felmászott egy hatalmas hangszórótoronyra, és ott lelte halálát, ékesen bizonyítva, hogy a természetes szelekció igenis létezik.

Töpszli nem lépett át a fehér fénybe, és néhány évvel ezelőtt, amikor kerek perec közölte velem, hogy még nem jött el az idő, elhatároztam, hogy nem gyözködöm tovább. Töpszli ideje már rég lejárt, de mindegy. Jó volt, hogy mellettem van... kivéve, amikor ilyen szarságokkal paráztatott.

Hátrasimítottam a hajamat, és körülnéztem a szobámban... vagyis nem, ez nem az én szobám volt. Nem is az én ágyam. Hanem Zayne-é. A tekintetem a súlyos sötétítő függönyről a hálószobaajtóra siklott: a csukott hálószobaajtóra, amit előző este nem zártam kulcsra, csak a biztonság kedvéért...

Megráztam a fejem.

– Hány óra? – A fejtámlának döntöttem a hátam, és az államig húztam a takarót.

Mivel az őrzők testhőmérséklete magasabb, mint az embereké, és közben júliust írtunk, ami azt jelentette, hogy kint nyilván dögmeleg van, Zayne lakása direkt olyan volt, mint egy jégverem.

– Délután három – válaszolta Töpszli. – Ezért gondoltam, hogy meghaltál.

A fenébe! Ideges mozdulattal végigsimítottam az arcomon.

– Tegnap este elég későn értünk haza.

– Tudom. Itt voltam. Ti nem láttatok engem, de én láttalak titeket. Mindkettőtöket. Figyeltem.

Elkomorultam. *Ez nem is hátborzongató.*

– Úgy néztél ki, mint aki egy szélcsatornában ragadt. – Töpszli tekintete a fejemre siklott. – Még most is úgy nézel ki.

Úgy is éreztem magam. Mintha egy mentális, érzelmi és fizikai szélcsatornában vergődnék. Előző este, miután teljesen összeomlottam az őrzők régi lombházánál, Zayne *repülni* vitt.

Varázslatos volt ott fent, a hűvös éjszakai szélben, ahol a csillagok, amik mindig olyan halványan pislákolnak, hirtelen kifényesedtek. Nem akartam, hogy vége legyen, bár lezsibbadt az arcom, és a tudóm is zihált az erőlködéstől. Fent akartam maradni, mert a szélben és az éjszakai égbolton érinthetetlennek éreztem magam, de Zayne végül visszahozott a földre és a valóságba.

Ez alig néhány órája történt, de mintha egy örökkévalóság telt volna el azóta. Arra sem emlékeztem, hogyan kerültem vissza Zayne lakására. Még

meg sem beszéltük, mi történt... Mishával vagy Zayne-nel. Igazából semmiről nem beszéltünk, azon kívül, hogy Zayne megkérdezte, kell-e valami, én pedig azt motyogtam, hogy nem. Levetkőztem, és bebújtam az ágyba, Zayne pedig a nappaliban maradt, és a kanapén aludt.

– Ahhoz képest – jegyezte meg Töpszli, kizökentve a töprengésemből –, hogy halott vagyok, meg minden, te sokkal vacakabbul nézel ki, mint én.

– Komolyan? – mormoltam, bár nem lepett meg, hogy ezt hallom.

A bizsergés alapján, amit az arcomban éreztem, úgy nézhettem ki, mint aki lefejtelt egy téglafalat.

Töpszli bólintott.

– Sírtál.

Igen.

– Méghozzá sokat – tette hozzá Töpszli.

Ez is igaz volt.

– Amikor tegnap nem jöttél haza, nagyon megijedtem. – Töpszli felgyenesedett, és leült az ágy szélére. A lába meg a csipője félig eltűnt a matracban. – Azt hittem, bajod esett. Bepánikoltam. Még a *Stranger Thing*s sem tudtam befejezni, annyira aggódtam. Ki vigyáz rám, ha meghalsz?

– Már meghaltál, Töpszli. Nem szorulsz felügyeletre.

– Attól még szükségem van rá, hogy szeressenek, dédelgessenek, és gondoljanak rám. Olyan vagyok, mint a Mikulás. Ha nem marad élő ember, aki hajlandó hinni bennem, megszűnök létezni.

A kísértetek és a szellemek nem így működnek. Egyáltalán nem. De Töpszli olyan csodálatosan túldramatizálja a dolgokat. Kis híján mosolyra húzódtott a szám, amíg eszembe nem jutott, hogy nem én vagyok az egyetlen, aki látja Töpszlit. Egy lány a háztömbből szintén látja őt. Bizonyára némi angyali vér kavarg az ereiben, ha egyszer látja a szellemeket, vagy egyéb látnoki képességekkel bír. Ennyi elég is ahhoz, hogy... más legyen, mint a többiek. Nem sok emberről tudok, akiben angyalvér folyik, ezért is döböntett meg annyira, hogy a legközelebbi csupán karnyújtásnyira lakik tőlem.

– Azt hittem, van új barátod – emlékeztettem.

– Gena? Jó fej, de azért nem pótolna téged, ha végleg kipurcannál, az őseiről nem is beszélve. – Mielőtt visszakérdezhettem volna, hogy az *ősök*

a *szülők*ket jelenti-e a 80-as évek szlengjében, megkérdezte: – Hol voltál tegnap este?

A tekintetem a csukott, de *nem kulcsra zárt* ajtóra siklott.

– A táborban voltam Zayne-nel.

Töpszli közelebb húzódott, és felemelte leheletszerű kezét. Megsimogatta a térdemet, de a takaró miatt semmit sem éreztem belőle, még a hidegséget sem, ami Töpszli érintését szokta kísérni.

– Mi történt, Trinnie?

Trinnie.

Csak Töpszli szólít így, mindenki más Trinnek vagy Trinitynek hív.

Ahogy belém hasított a felismerés, lehunytam a fájós szememet. Töpszli nem tudta, mi történt, és fogalmam sem volt, hogyan mondjam el neki most, hogy a Misha keltette sebek még be sem hegedtek. Csak úgy tessék-lássék kötöztem be őket.

Eddig sikerült tartanom magam. Valamelyest. A *legkevésbé* sem akartam erről beszélni, de Töpszlinek joga volt tudni, mi történt. Ismer-te Mishát. Kedvelte is, annak ellenére, hogy Misha nem látta, és nem kommunikált vele, ráadásul azért jött velem Washingtonba, hogy megkeressük Mishát, holott a potomaci őrzők közösségében is maradhatott volna.

Igaz, hogy én vagyok az egyetlen, aki látja Töpszlit és kommunikálhat is vele, ő ennek dacára jól érezte magát a közösségben. Nagy szó volt a részéről, hogy eljött velem.

Továbbra is csukva tartottam a szemem, és hosszú, reszketeg sóhajjal feleltem:

– Hát, izé, meg... megtaláltuk Mishát, de nem... nem lett jó vége, Töpszli. Misha meghalt.

– Nem! – suttogta Töpszli. Aztán hangosan is megismételte: – *Nem!* Bólintottam.

– Istenem! Sajnálom, Trinnie! Annyira sajnálom!

Nagyot nyeltem, és egyenesen Töpszli szemébe néztem.

– A démonok...?

– Nem a démonok tették – vágtam közbe. – Úgy értem, nem ők ölték meg. Ők nem akarták, hogy meghaljon. Mivel nekik dolgozott.

– *Micsoda?* – A Töpszli szavaiból áradó döbbenet és az elvékonyodó, magas hangja más körülmények között kifejezetten vicces lett volna. – De hiszen ő volt a *védelmeződ!*

– Ő szervezte meg az egészet: a saját elrablását, mindent. – Felhúztam a térdem a takaró alatt. – Ő intézte úgy, hogy Ryker előtt kelljen bevetnem az *égi kiváltságomat*.

– De Ryker megölte...

Az anyámat. Újból lehunytam a szemem, ami úgy égett, mintha könnyecseppek szorultak volna alá.

– Nem tudom, mi baja volt Mishának. Hogy már eleve... gyűlölt engem, vagy a védelmezői kötelék zavarta össze. Kiderült, hogy nem is vele kellett volna kapcsolódnom. Hanem Zayne-nel, csakhogy tévedés történt.

Tévedés, amiről apám kezdettől fogva tudott, ennek ellenére a kisujját sem mozdította, sőt, úgy tett, mintha a legkevésbé sem izgatná. Amikor megkérdeztem, miért nem tett semmit, azt felelte, látni akarja, mi történik.

Ki az a barom, aki ilyet mond?

– Valószínűleg a kötelék torzította el a jellemét. Rossz... hatással volt rá – folytattam rekedtes hangon. – Nem tudom. És most már nem is fogom megtudni, de a miértek sem változtatnak azon a tényen, hogy Misha összejátszott Baellel meg azzal a másik démonnal. Kerek perec meg is mondta, hogy maga az Előhírnök választotta ki a feladatra. – Összerezentem, amikor Misha arca felsejlett az emlékeimben. – Mert különlegesnek tartotta.

– Ez az Előhírnök öldösi az őrzőket meg a démonokat?

– Igen. – Miután megbizonyosodtam róla, hogy nem fogom elsírni magam, kinyitottam a szemem. – Kénytelen voltam...

– Jaj, ne!

Töpszli mindent tudott, anélkül, hogy kimondtam volna.

De ki kellett mondanom, mert ez volt az igazság. Az igazság, amivel inentől kezdve egész életemben együtt kell élnem.

– Kénytelen voltam megölni. – Mintha mellbe rúgtak volna. Folyton Mishát láttam magam előtt. Nem azt a Mishát, aki a szenátor háza előtti tisztáson állt, hanem azt, aki félrehúzódva várt rám, miközben a

kísértetekkel beszéltem. Aki őrző alakban szundikált mellettem. Azt a Mishát, aki a legjobb barátom volt. – Én tettem. Én öltem meg.

Töpszli a fejét rázta. Sötétbarna haja felvillant, majd elhalványult, ahogy egy pillanatra testet öltött. Végül visszahúzta a kezét.

– Nem tudom, mit mondjak. Komolyan.

– Nincs mit mondani. Ez van. – Sóhajtván kinyújtóztattam a lábam. – Mostantól Zayne a védelmezőm, és itt maradok. Meg kell találnunk az Előhírnököt.

– Hát, ez végül is jó hír, nem? – Töpszli, még mindig ülő helyzetben, felemelkedett az ágyról. – Mármint, hogy Zayne a védelmeződ.

Igen.

Közben meg mégsem.

Zayne azzal, hogy a védelmezőm lett, megmenekült, ami jó dolog volt, sőt *nagyszerű*. Zayne habozás nélkül elfogadta a köteléket, még azelőtt, hogy rájött volna, mindig is ez volt a terv. De ez azt is jelentette, hogy Zayne és én... Nos, soha nem lehetünk többek annál, mint amik most vagyunk, hiába is vágyom rá, hiába is kedvelem Zayne-t. Hiába ő az első srác, akibe komolyan belezúgtam.

Gyorsan hátrabillentettem a fejem, nehogy a párnába fojtsam magam. Töpszli elmosódott pacaként sodródott a függöny felé, bár ennek most nem a kísérteties lényéhez volt köze.

– Zayne ébren van?

– Igen, de nincs itthon. Hagyott egy cetlit a konyhában. Elolvastam, miközben írta – jelentette büszkén Töpszli. – Azt üzeni, hogy elment egy Nic nevű sráchoz. Nem ő az, akivel együtt jöttek a közösségbe? Úgy fél órája mehetett el.

A Nic Nicolai, a washingtoni klánvezér nevének rövidítése volt. Zayne nyilván egy befejezetlen ügyet akart lerendezni vele, mivel előző este el kellett jönnie a megbeszélésről, hogy megkeressen engem.

Zayne *minden* rezdülésemet érezte a köteléken keresztül. Ez a furcsa új kapcsolat vezette a lombházhoz. Hirtelen nem is tudtam, hogyan érint ez engem: meglep, bosszant vagy kiakaszt. Valószínűleg mindhárom egyszerre.

– De miért nem ébresztett fel?

Ledobtam magamról a takarót, és az ágy szélére csúsztam.

– Pedig bejött hozzád.

Megdermedtem, és bőszen imádkoztam, nehogy kiderüljön, hogy nyáladzani kezdtem, vagy valami más kreténséget műveltem.

– Tényleg?

– Aha. Azt hittem, fel akar ébreszteni. Egy darabig gondolkodott, aztán a válladra húzta a takarót. Szerintem így volt tutkeráj.

Gőzőm sem volt, mit jelent az, hogy *tutkeráj*, de ettől függetlenül... ez rendes volt Zayne-től.

Nem hazudtolta meg magát.

Lehet, hogy csak pár hete ismertem, de simán magam elé tudtam képzelni, ahogy megigazítja a paplanomat, vigyázva, nehogy felébredzen.

Elszorult a mellkasom, a szívem mintha húsdarálóba esett volna.

– Elmegyek zuhanyozni.

Azt hittem, remegni fog a térdem, de meglepően erősen és stabilan álltam a lábamon.

– Az jó lesz.

Elengedtem a fülem mellett Töpszli megjegyzését, és megnéztem a telefonomat. Egy nem fogadott hívás Jadától. Felfordult a gyomrom. Letettem a telefont, és mezítláb áttipegtem a fürdőszobába. Felkapcsoltam a villanyt, és fájdalmasan hunyorogtam a hirtelen támadt világosságtól. A szemem nem bírja az erős fényt. Sem a sötét, árnyékos zugokat. 95,7 százalékban úgy pocsek, ahogy van.

– Trinnie!

Az ujjaim elidőztek a villanykapcsolón, ahogy a fürdőszobaajtóban lebegő Töpszlire néztem.

– Igen?

Töpszli félrebillentette a fejét, és amikor rám nézett, anyaszült mezte-
lennel éreztem magam.

– Tudom, milyen sokat jelentett neked Misha. Tudom, hogy nagyon fáj.

Nem fájdalmat éreztem, amiért kioltottam Misha életét. Mishával együtt az énem egy része is elpusztult, és az ádáz keserűség, a nyers düh feneketlennek tűnő pokla lépett a helyébe.

De Töpszlinek erről nem kellett tudnia. Sem másnak.

– Köszönöm! – suttogtam, és égő torokkal fordultam vissza, hogy becsukjam az ajtót.

Nem fogok sírni! Nem fogok sírni!

A mindenféle masszázsfűvókákkal felszerelt zuhanykabinban, ami ráadásul akkora volt, hogy két kifejlett őrző is elfért volna benne, arra használtam a forró, szűrős víz sugar alatt töltött perceket, hogy rendbe szedjem a gondolataimat.

Jobban mondva, kategorizáljam őket.

Tegnap este megtörtént az elkerülhetetlen összeomlás. Elég időt hagytam magamnak, hogy jól kibőgjem magam, és most eljött az idő, hogy félretegyem a sérelmeimet. Mert dolgom van. Az évekig tartó várakozás után végre megtörtént.

Apám felszólított, hogy teljesítsem a kötelességemet.

Találjam meg az Előhírnököt, és állítsam meg.

Szóval volt mit átrostálnom és elpakolnom a mentális iratszekrényembe, hogy azt tehessem, amire születtem. A legkritikusabb ponton kezdtem. Mishánál. A szekrény legmélyére számúztam, amit tett, és amit tettem, anya halála és az ez ellen folytatott hiábavaló küzdelmem alá. Ez a fiók a TOTÁLIS CSŐD feliratot viselte. A következő fiókba küldtem a bal csípőmet és combomat hosszában borító kék-zöld foltok okozóját. A jobb oldali bordáimat is zúzódás tarkította, ott, ahol Misha csúnyán belém szállt. Szétrúgta a seggemet, de még így is legyőztem.

Ezúttal nem éreztem azt az önelégültséget vagy büszkeséget, ami akkor szokott eltölteni, amikor legyőzők egy jól képzett ellenfelet.

Semmi okom nem volt rá, hogy örvendezzek.

A zúzódások, a fájdalom és az összes kín a RÉMSÉGEK TÖMKELEGE elnevezésű fiókba került, hiszen Misha azért tudott annyi brutális ütést mérni rám, mert tudta, hogy nem jó a perifériás látásom. Ezt fordította ellenem. Tudtam, hogy harcosként ez az egyetlen gyenge pontom, amin javítanom kell, ahogy tegnap is ez volt az, mert ha az Előhírnök rájön, milyen rosszul látok, ki fogja használni a helyzetet.

Az ő helyében én is kihasználnám.

Ami óriási szívás lenne, mert nemcsak én halnék meg, hanem Zayne is. Borzongás futott végig rajtam, és lassan megfordultam a vízpermet

alatt. Nem adhatom át magam a félelemnek, egy másodpercig sem rá-gódhatok rajta. A félelem meggondolatlan, ostoba dolgokra készíti az embert, és én már így is bőven kivettem a részem ezekből, minden külö-nösebb ok nélkül.

A legfelső fiók egyelőre üres és felcímkézetlen volt, de már tudtam, mit rakok oda. Oda tettem mindent, amit Zayne-nel együtt éltem meg. A csókot, amit még én erőszakoltam ki a Potomac-fennsíkon, az egy-re növekvő vonzalmat, az összes vágyamat és a kapcsolódásunk előtti éj-zszakát, amikor Zayne megcsókolt, és minden úgy történt, ahogy az anya imádott romantikus regényeiben meg volt írva. Amikor Zayne megcsó-kolt, amikor olyan messzire mentünk, amennyire csak lehetett, és a világ valóban megszűnt létezni körülöttünk.

Fogtam az egész mindenséget, gyorsan mellécsaptam a Zayne érintése, figyelme és szíve (ami valószínűleg még most is valaki másért dobogott) iránti sóvárgást, és lezártam az aktát.

A védelmezők és az igazszülöttek között szigorúan tiltott a szerelmi kapcsolat. Hogy miért? Fogalmam sem volt róla, de gyanítottam, hogy azért nincs magyarázat, mert én vagyok az egyetlen létező igazszülött.

Betoltam a fiókot, amit egyszerűen csak úgy neveztem el: ZAYNE, és kiléptem a zuhany alól a gőzzel teli fürdőszobába. Miután magam köré tekertem egy törülközőt, előrehajoltam, és a tenyeremmel letöröltem a párát a tükörről.

A képmásom nézett velem szembe. Mivel közel álltam a tükörhöz, a vonásaim nem vesztek teljes homályba. Az alapból olívaárnyalatú bőröm, amit anya szicíliai gyökereinek köszönhettem, ezúttal sápadtabb volt a megszokottnál, amitől a barna szemem sötétebbnek és nagyobbak tűnt. A szem körüli bőr puffadt és karikás volt. Az orrom még mindig csálén állt, és a szám is nagyinak tűnt az arcomhoz képest.

Pontosan úgy néztem ki, mint aznap este, amikor Zayne-nel elhagytuk a lakást, hogy Fisher szenátor házához menjünk, hátha ott találjuk Mi-shát, vagy rájövünk, hol tartják fogva.

Belül azonban teljesen mást éreztem.

Nem értettem, hogyhogya nincs kézzelfogható fizikai jele mindannak, ami megváltozott bennem.

A tükörképemet hiába is faggattam volna, de ahogy elfordultam tőle, kimondtam az egyetlen dolgot, ami számít.

– Megoldom – suttogtam, majd hangosan is elismételtem. – Megoldom.

2

VIZES HAJJAL ÉS TOTÁL ZILÁLTAN ÜLTEM a konyhapultnál, és mezetlen talpammal a padlón dobolva bámultam a csupasz falat, miközben egy pohár narancslevet kortyolgattam.

Zayne elképesztően *kopár* lakása leginkább egy bútoráruház bemutatótermére emlékeztetett.

A fekete katonai surranómon kívül, ami a liftajtó mellett állt, semmi személyes holmit sem láttam semerre. Hacsak a sarokban lógó bokszzsák és a falhoz támasztott kék matrac nem számít annak. Szerintem nem.

Egy puha, krémszínű takaró szépen összehajtogatva, szinte fotózásra készen hevert a szürke kanapén. Még egy kósza pohár vagy edény sem maradt a konyhapulton vagy a mosogatóban. Az egyetlen helyiség, ami nagyjából otthonosnak tűnt, a hálószoba volt, de csak azért, mert a ruháim szétdobálva heverték a nyitott bőröndjeim mellett.

Talán az ipari formatervezés is ráerősített a lakás ridegségére. A betonpadló és a csupasz fémgerendákon halkán pörgő nagy fémventilátorok sem csempészek melegséget a nyitott, szellős térbe. Ahogy a plafonig érő ablakok sem, amik ráadásul foncsorozottak voltak, nehogy a beszűrődő napfény kiégesse a szemgolyóimat.

Megállapítottam, hogy bediliznék, ha egyedül kellene itt laknom.

Ilyeneken morfondíroztam – az élet nagy dolgai, ugyebár –, amikor hirtelen melegség támadt a mellkasomban.

– Mi a fene? – suttogtam magam elé.

A melegség fellángolt.

Szívrohamom lesz? Na jó. Ez több okból is hülyeség volt. Megdörzsöltem a mellkasomat. Talán gyomorrontás vagy kezdődő fekély...

Várjunk csak!

Leengedtem a poharat. A saját szívverésem visszhangját hallottam, és hirtelen rájöttem, mi történik. Ez bizony a kötelék! Zayne közel jár.

Külön Zayne-radar működött bennem, ami kicsit – sőt baromian – furcsa volt.

Rágcsálni kezdtem a hüvelykujjamat, aztán felkaptam a poharat, és két förtelmesen hangos korttyal leküldtem a torkomon a narancslevet. Az érkező lift csilingelése hallatán felgyorsult a pulzusom, a tekintetem pedig az acél lifajtóra siklott. Ideges energia áradt szét bennem. Gyorsan letettem a poharat, nehogy elejtsem. Valahányszor megláttam Zayne-t, mint-ha először találkoztunk volna, de most nem csak erről volt szó.

Tegnap egész este krokodilkönnyekkel áztattam Zayne-t: szó szerint *csuromvízes* lett.

Melegség kúszott fel a tarkómon. Nem vagyok síró típus, és az előző esteig abban a hitben éltem, hogy valami gond lehet a könnycsatornáimmal. Sajnos a könnycsatornák tökéletesen működtek. Taknyosra zokogtam magam.

Az ajtó kinyílt, és amikor Zayne belépett, a szorongás bombaként robbant fel a gyomromban.

A francba!

Zayne sima fehér pólóját és sötét farmerjét mintha ráöntötték volna. Az anyag rásimult széles vállára és mellkasára, ugyanakkor szorosan illeszkedett keskeny, karcsú derekához. Emberi alakban minden őrző nagydarab, de Zayne még hozzájuk képest is természetesnek számított a maga közel kétméteres magasságával.

Zayne gyönyörű, dús, szőke hajának természetes hullámain akkor sem tudnám leutánozni, ha tengernyi szabadidő, YouTube-oktatóvideók hada és egy tucat hajsütővas állna a rendelkezésemre. Aznap hátracsomózta a tarkóján, én pedig őszintén reméltem, hogy soha nem vágatja le.

Zayne azonnal észrevett, és bár onnan, ahol ültem, nem láttam a szemét, rögtön magamon éreztem a tekintetét. Egyszerre volt súlyos és gyengéd, és amikor finom borzongás futott végig a karomon, hálát adtam az égnek, hogy már nem fogom a poharat.

– Szia, álomszuszek! – köszöntött Zayne, miután a liftajtó becsukódott mögötte. – Örülök, hogy magadhoz tértél.

– Bocs, hogy ilyen sokáig aludtam. – Felemeltem a kezem, majd, miután fogalmam sem volt, mit kezdjek vele, visszajtettem az ölembe. Zayne egy papírtekercs-szerűséget szorongatott a hóna alatt, a másik kezében pedig egy barna papírzacskó volt. – Segítsek? – ajánlottam fel, bár hülye kérdés volt, tekintve, hogy Zayne egy kézzel felemel egy Ford Explorert.

– Nem kell, kösz. És ne mentegetőzz! Rád fért a pihenés.

Még szemüvegben is csak homályosan láttam Zayne vonásait, de minden egyes lépéssel, amit felém tett, egyre tisztábbá és élesebbé vált a kép.

Félrekaptam a tekintetemet, de ettől még pontosan tudtam, hogy néz ki.

Eszméletlenül, lélegzetelállítóan, brutálisan gyönyörű. Több jelzőt is felsorakoztathatnék, de őszintén megvallva, egyik sem adná vissza hüen a látványt.

A bőre aranyszínű volt, aminek semmi köze nem volt a napsütéshez. Magas, széles arccsontja jól illett kifejező szájához, és az egész olyan állkapocsban végződött, amit akár gránitból is faraghattak volna.

Azt kívántam, bárcsak ne lenne ennyire vonzó – és bárcsak én meg ne lennék ennyire semmilyen –, de végeredményben ez sem változtatott volna különösebben a helyzeten. Zayne nem az a típus, akinél a csinos külső romlott belsőt vagy semmitmondó személyiséget takar. Zayne veszettül okos, vág az esze, mint a borotva. És emellett vicces és szórakoztató, még akkor is, amikor az idegeimre megy, és túlfélt. De ami a legfontosabb, Zayne végtelenül *kedves*, bármennyire alulértékelt tulajdonság is ez mostanság.

Nagyvonalú és hatalmas, csuda jó szíve van, még ha a lelkéből hiányzik is egy darab.

Van egy mondás, miszerint a szem a lélek tükre, és ez igaz. Legalábbis az őrzők esetében biztosan, és a történetek miatt Zayne szeme a kék egy sápadt, fagyos árnyalatában tündököl.

Régebben Laylával járt, a félig démon, félig őrzővel, akivel együtt nőttek fel, és aki történetesen Lilith lánya. Csókolóztak, és mivel Lilith képeségei Laylában is megtestesültek, a lány elrabolta Zayne lelkének egy részét.

Ökölbe szorult a kezem. A lélekszívás véletlen baleset volt, és Zayne tisztában volt a kockázatokkal, de ez sem csillapította a dühömet és a lelket átjáró keserűséget. Zayne annyira akarta Laylát – annyira szerette

öt –, hogy vállalta a kockázatot. Veszélybe sodorta magát és a mostani életén túli életét, csak hogy megcsókolhassa a lányt.

Ami kőkemény, mert kétlem, hogy egy nem teljesen ép lélek kedvező elbírálásban részesülne a mennyek kapujában, hiába jószívú.

Ez a szerelem nem múlhat el csak úgy, legalábbis hét hónap alatt, és az a valami, amit nem akartam felvállalni – amit jó mélyre suvasztottam a szekrényben –, sorvadásnak indult a szívemben.

– Jól vagy? – kérdezte Zayne, miközben a pultra tette a zacskót meg a papírtekeracet.

A barna zacskóból sült hús-illat áradt. Nem tudtam, Zayne megérezte-e valamit a kötelék miatt, ezért mereven a papírzacskóra szegeztem a tekintetemet, és bólintottam.

– Aha. Ööö, ami a tegnap estét illeti...

– Mi van vele?

– Bocs, hogy, izé, szétbőgtem a fejem.

Forróság öntötte el az arcomat.

– Nem kell bocsánatot kérned, Trin. Sok mindenem mentél keresztül...

– Te is.

Az ujjaimat és a letöredezett körmeimet bámultam.

– Szükséged volt rám, és én segítettem.

Zayne szájából ez olyan egyszerűen hangzott, mintha mi sem lenne természetesebb.

– Tegnap este is ezt mondtad.

– Ma is igaz.

Összepréstem az ajkaimat, és megint bólintottam. Nagy levegőt vettem, majd lassan kifújtam. Már azelőtt éreztem Zayne kezének melegét, hogy az ujjai az állam alá tolultak volna. Abban a pillanatban, ahogy a bőre az enyémhez ért, furcsa, áramütésszerű idegesség futott át rajtam, de fogalmam sem volt, hogy ez a köteléknek köszönhető-e, vagy egyedül Zayne-nek. Az illata, ami a téli mentára emlékeztetett, csábítóan bizsergette az érzékeimet. Zayne az állam alá nyúlt, így kényszerítve, hogy a szemébe nézzek.

Átnyúlt a pulton, és megtámaszkodott a papírtekeracs felett. Sápadt tekintete végigsiklott az arcomon, az ajka féloldalas mosolyra görbült.

– Rajtad van a szemüveged.

– Igen.

A félmosoly egyre szélesebb lett.

– Nem hordod gyakran.

Tényleg nem, de nem hiúságból. Az olvasáson vagy a laptophasználaton kívül nem sokat segített azon kívül, hogy néha élesebbé tette a kontúrokat.

– Tetszik. Jól áll.

A szemüvegemnek egyszerű, szögletes fekete kerete volt, csicsás színnek vagy minták nélkül, de hirtelen úgy éreztem, gyakrabban kellene viselnem.

De gyorsan megfedkeztem róla, mert az államon pihenő ujjak elmozdultak, és Zayne hüvelykujja végigsiklott a bőrömen, közvetlenül az ajkam alatt. Finom borzongás bizsergette meg a bőrömet, amit egészen másfajta melegség követett: mámorító és felvillanyozó.

Megint meg akarsz csókolni, ugye?

Zayne szavai még most is a fülemben csengtek, olyan tisztán hallottam őket, mint akkor, amikor kipiszkáltam a mellkasából a démonkarmot. Akkor habozás nélkül rávágtam, hogy igen, bár ez nem volt valami bölcs ötlet.

Mindig a nem túl bölcs ötletek a legszórakoztatóbbak. Toronymagasan.

Zayne pillantása lejjebb vándorolt, a szempillái beárnyékolták a szemét, én meg arra gondoltam, hogy talán a számat bámulja, és azt... túlságosan akartam.

Elhúzódtam tőle.

Zayne leengedte a kezét és megköszöri a torkát.

– Hogy aludtál?

– Jól. – Ahogy a forróság enyhülni kezdett, és a pulzusom lelassult, a hangom is megjött. – És te?

A pillantás, amit Zayne küldött felém, miközben kiegyenesedett, azt sugallta, hogy nem feltétlenül hisz nekem.

– A kimerültség megtette a hatását, de lehetett volna jobb is.

– Nem lehet kényelmes a kanapén aludni.

Zayne másodszor is a szemembe nézett. Elakadt a lélegzetem. Tudtam, hogy jobban tenném, ha nem ajánlgatnám neki az ágyat, de elég nagy volt ahhoz, hogy megosztozzunk rajta, és mind a ketten felnőtt emberek voltunk. Mondhatni. Eddig is jól elvoltunk együtt, különösebb balhé

nélkül, kivéve a legutóbbi esetet, ami viszont a mókás és tiltott balhék kategóriájába tartozott.

Zayne vállat vont.

– Olvastad az üzenetemet?

Megkönnyebbültem, hogy végre témát váltottunk. Megráztam a fejem.

– Töpszli látta, mit írtál, és mindenről beszámolt. Azt mondta, Nicolaihoz mentél.

Zayne ujjai megdermedtek a zacskó száján. Elnyomtam egy mosolyt, amikor Zayne a háta mögé pillantott.

– Most is itt van?

Körülnéztem az üres lakásban.

– Tudtommal nincs. Miért? Félsz, hogy itt volt veled, és te nem is tudtál róla? – csúfolódtam. – Megijedtél a jó öreg Töpszlitől?

– Van bátorságom bevallani, hogy a házi kísértetek rendszeren rám hozták a frászt.

– Na ne mondd! – nevettem. – Hány éves vagy? Tizenkettő?

Zayne derűs horkantással bontotta ki a zacskót, és a sült hús-illat felerősödött.

– Vigyázz, mert a szemed láttára fogom felfalni a hamburgeredet, és abban nem lesz köszönet!

Ahogy előhúzta a fehér dobozt, nagyot kordult a gyomrom.

– Ha megteszed, felkenlek a falra.

Zayne kuncogva tette elem a dobozt, majd előhúzott egy másikat.

– Mit iszol? – A hűtő felé fordult. – Vettem kólát, mivel a vizet nem vagy hajlandó meginni.

– A víz azoknak való, akik aggódnak az egészségükért, és én nem ilyen életet élek.

Zayne fejcsóválva egy dobozos üdítőt meg egy palack vizet húzott elő a hűtőből. Az előbbit az én térfelemre csúsztatta.

– Tudad, hogy napi nyolc pohár víz kábé annyira hasznos, mint a „napi egy alma, ami az orvost távol tartja”? – kérdeztem tőle. – Hogy valójában elég akkor vizet innod, amikor szomjas vagy, hiszen erre szolgál a szomjúság, főleg, hogy vizet más italokból, például az én mennyei kalóriadús üdítőmből, és ételekből is bevihetsz a szervezetedbe? Hogy a tanulmányok, amikből ezt a „napi nyolc pohár víz” dumát vették, azt is

megállapították, hogy a legtöbb vizet az elfogyasztott élelmiszerből nyerjük, de amikor nyilvánosságra hozták őket, ezt a tényt nagy elegánsan kihagyták belőlük?

Zayne felvont szemöldökkel csavarta le a vizespalackról a kupakot.

– Ha nem hiszed, járj utána! Semmiféle tudományos bizonyíték nem támasztja alá a „napi nyolc pohár víz” szabályt, akkor meg minek vedelem vödörszám a vizet? – Kinyitottam az üdítőmet. – Úgyhogy szállj le rólam!

Zayne egy hajtásra lehúzta a víz felét.

– Kösz a kioktatást.

– Szívesen! – Vigyorogva nyitottam fel a kajásdobozt. A gyomrom örömtáncot lejtett, amikor megpillantottam a pirított szeszámogos zsemlelében figyelő grillezett húspogácsát és a mellette gőzölgő csavart krumplit. – Amúgy kösz a kaját. Megtartalak.

– Jó. Ez volt a cél.

A tekintetem Zayne-re siklott. Nem nézett rám, mivel épp a saját kajáját bontogatta, ami kapóra jött, mert a képzeletem azonnal rárepült erre az öt szóra, és vad következtetésekre ragadtatta magát.

A szívemből feltörő érzés furamód a bors illatára emlékeztetett. Frusztrációnak hatott, és gyanítottam, hogy talán Zayne-től származik.

Ezt nem nagyon tudtam hova tenni.

– Most már soha többé nem szabadulsz tőlem. – Zayne rám sandított a sűrű szempillái mögül. – Mellettem ragadtál.

– Aha.

Pislogva bontogattam tovább a hamburgeres dobozt. Én nem így ítéltém meg a helyzetünket. Zayne volt a kijelölt védelmezőm. Én pedig az igazszülött, akit őriznie kellett. Együtt olyan erőt képviseltünk, amivel számolni kellett, hiszen az ég is egymásnak teremtett minket, és egyedül a halál választhatott el bennünket.

Ezek szerint Zayne mélyen legbelül úgy tekint kettőnkre, mint akik kényszerből ragadtak le egymás mellett, holott egy pillanatig sem habozott, amikor felajánlották neki a köteléket? Nem ez történt Mishánál is? Eleve nem lett volna szabad egymás mellett kikötnünk, és bár valameleyest érzékeltem a lelkében növekvő feszültséget, annyira lefoglaltak a saját problémáim, hogy nem foglalkoztam a dologgal.

És mire felocsúdtam, már késő volt.

Zayne megtudta, hogy anyának el kellett volna vinnie engem az ő apjához, de mivel nem tette meg, Zayne apja azt hitte, hogy Layla a ki szemelt, vagyis összetévesztett engem, az igazszülöttem, akiben rengeteg angyali vér csörgedezik, egy démoni beütésekkel rendelkező őrzővel.

Ami elég ciki.

Fogalmam sem volt, Zayne mit gondol erről az egészlől. Sajnálja-e, hogy nem velem nőtt fel.

Fogtam a zsemlet, kivettem belőle a vastag paradicsomszeletet, és szó lásra nyitottam a számat. De elköttem azt a hibát, hogy belenéztem Zayne dobozába. Ő grillcsirkés szendvicset vett magának. A szám gú nyos mosolyra görbült, mert a kaja nagyjából annyira volt étvágygerjesz tő, mint egy natúr csirkemell általában. Amint rácsaptam a zsemle tetejét a hamburgeremre, Zayne már le is vette az övét.

– Szörnyű vagy! – suttoztam.

Zayne elnevette magát.

– Nem kéred? – A kikukázott paradicsomra mutatott. Megráztam a fe jem. – Sejtettem. Se zöldség, se víz.

– Nem igaz. A hagymát meg az ecetes uborkát szeretem.

– De csak a hamburgerben. – Zayne a pultra tette a kajásdobozát, le huppant mellém a konyhaszékre, majd felcsippentette a paradicsomot, és rábiggyesztette a csoffadt csirkés szendvic sére. – Egyél, aztán megmuta tom, mit kaptam Nictől.

Egymás mellett ülve ettünk, megosztottunk a szalvétán, és nem érez tünk késztetést, hogy üres fecsegéssel törjük meg a csendet. Meglepő meghittség áradt a mozdulatainkból. Amikor végeztünk, önként bevállal tam a takarítást, mivel Zayne hozta a kaját, míg én egész nap csak alud tam. Miután letöröltem a pultot, visszaültem Zayne mellé.

– Mielőtt megnéznénk, mit kaptál, kérnék egy szívességet – mondtam ideges sóhajjal.

– Rendben – felelte Zayne.

Felvontam a szemöldökömet.

– Még el sem mondtam, mire akarlak megkérni.

Zayne megvonta széles vállát.

– Bármilyen is, teljesítem.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Rámeredtem.

– És ha azt kérném, hogy cseréld le a régi Impaládat egy ’80-as évekbeli kisbuszra?

Zayne homlokráncolva nézett rám.

– Az elég bizarr lenne.

– Pontosan, és most egyeztél bele!

Zayne félrebillentette a fejét.

– Furának fura vagy, Trin, de azért nem ennyire.

– Ezen akár meg is sértődhetnék.

Zayne elvigyorodott.

– Mi kéne?

– Segítségre van szükségem... kiképzés ügyben – feletem vállvonogatta. – Mishával naponta edzettünk. Az azért túlzás lenne, de van egy terület, ahol rám férne a gyakorlás.

Ezzel sikerült felkeltenem Zayne figyelmét.

– Melyik az a terület?

– Tudod, hogy nem túl jó a perifériás látásom. – A padlóról a szék keresztrúdjára helyeztem a lábam. – Ez a vakfoltom, szó szerint, ezért harc közben is tartanom kell a távolságot, hogy az ellenfelem a központi látómezőmben maradjon.

– Értem – bólintott Zayne.

– Misha ismerte ezt a gyengeségemet, és ki is használta, ezért talált el annyiszor. Ha rajtam múlna, én is ugyanezt tenném. A harcban minden eszköz megengedett.

– Egyetértek – dűnnyögte Zayne.

– Kétlem, hogy Misha megtartotta magának ezt az információt. Lehet, hogy elmondta Baelnek. Talán még ennek az Előhírnöknek is – magyaráztam. – Fejlődnöm kell. Nem tudom, hogyan, de el akarom érni...

– Hogy ne kelljen a látásodra hagyatkoznod? – találgatott Zayne.

– Igen – bólintottam sóhajtván.

Zayne ajka megfeszült.

– Jó ötlet, és amúgy sem árt, ha rendszeresen gyakorolsz. Erre nem is gondoltam.

– Hát, csak most született meg a kötelék, szóval...

Zayne kurta mosolyt villantott rám.